

Forandring i Bestemmelserne om Afgang til Ansættelse som Enelærer ved offentlige Skoler.

Mødet hævet Kl. 2 5'.

121. Møde.

Torsdagen den 22de April, Kl. 1.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel af Folkethingmanden for Odense Amts 5te Valgkreds (Kl. Verntsen) m. Fl. til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, angaaende en Forandring i Bestemmelserne om Afgang til Ansættelse som Enelærer ved offentlige Skoler.

(Forespørgslen findes i Folkethingstidenden Sp. 4907.)

Bouløffe: Jeg vil haabe, at de mange tomme Pladser ikke skulle være et Bidnesbyrd om, at der ingen Interesse er hos ærede Medlemmer for Skolefagen, men at det maa være langt vigtigere Grunde, der holde Medlemmerne tilbage. Grunden til, at jeg for mit Vedkommende har været med til at fremsætte denne Forespørgsel til den ærede Kirke- og Undervisningsminister, er for det Første den, at jeg har en saa levende Følelse af, at den her omhandlede Bestemmelse er uheldig baade overfor de Seminarister, som ikke ere begavede med Syngeevne, og overfor Befolkningen. Dernæst har jeg ogsaa ladet mig bevæge til at deltage i Fremføttelsen af denne Forespørgsel ved, at mange af denne Klasse Lærere have henvendt sig til mig med Anmodning om at bidrage Mit til at søge en Forandring i den Retning. Der bestaar nemlig et Forbud af 1818 og 1841, om jeg husker ret, imod, at nogen Lærer, der ikke har Karakter for Sang, eller som ikke har bevist, at han ved et eller andet Instrument kan lede Sangen i Skolen, kan ansættes som Enelærer ved en Skole. Denne Bestemmelse har, saavidt jeg har bragt i Erfaring, i mange Aar — man kan næsten sige fra 1841 til 1870 — ligget i Dvale. Den har, som man siger, været gjemt og glemt og paa mange Steder har man, ialtfald efter hvad der er mig meddelt, raff næf beskiftet Lærere, en-

ten de havde denne Karakter eller ei; men der er andre Steder, hvor man ikke har gjort det. Denne Piggens i Dvale eller Henliggen af Bestemmelsen har imidlertid bevirket, at Mange have betraadt Skoleveien i det Naab, at de nok vilde kunne faae et selvstændigt Embede, skjøndt de ikke havde denne Naturgave, en Gave, som det ikke er muligt at tillegne sig, naar den ikke er medfødt. Nogle ere paa Grund af denne Dvale slupne ind i mindre Embeder, hvor de endnu sidde, næsten som Stavnsbundne efter Opfriskelsen i 1870 af disse gamle Bestemmelser, som sige, at de ikke maa kaldes til noget Embede. Det er derfor ikke forunderligt, at det har overrasket Mange, og at der er Nogle, som, saa at sige, befinde sig i en fortviolet Tilstand, idet de have betraadt denne Vej, men som nu paa Grund af Manglen paa denne Gave ikke kunne faae Tilladelse til at faae et Embede. De have ganske vist afbrigt regnet paa at faae Embeder, hvormed der var forbundet Kirkesang, men derimod andre Embeder. De troede nemlig ikke, at deres hele Fremtid skulde spilles, da deres samtidige og tidligere forudgaaede Dimittenders ikke var blevet det. Der har ogsaa, efter hvad der er mig meddelt, været Adskillige, som tidligere have søgt Dispensation hos Kultusministeriet fra disse Bestemmelser, og den er da bleven givet; men dette lader sig naturligvis ikke gjøre nu efter 1870. Nu staar det for mig saaledes, at, naar man i disse Aar har været saa heldig at slippe ind i et saadant Embede, kan det ikke negtes, at det er meget forunderligt, at den Paagjældende kan vedblive at være Lærer i dette Embede, men ikke kan være det i et andet. Hvorfor skal han kunne være Lærer i A., men ikke i B.? Det kan jeg ikke begribe, og jeg kan spørge: Hvad er der at gjøre ved den Mand? Er han ulovlig kaldet, hvad skal man da gjøre ved ham? Er han derimod lovlig kaldet og beskiftet, følger jo deraf, at han ogsaa maa have Ret til at søge paany. Det forekommer mig, at enhver uddannet Seminarist maa have Lov — ialtfald burde vi arbejde hen derimod — til at ansøge om ethvert Embede, som ikke er forænet med Kirkesang, naar han for de Kaldsberettigede paatager sig ad anden Vej og paa anden Maade at faae ledet Sangen i Skolen. Det Samme, mener jeg, maatte være Tilfældet, hvor vedkommende Kommune eller Sogneraad selv turde og vilde paatage sig Ansvaret for, at Sangen blev ledet forsvaerlig i Skolen. Saavidt mig bekendt er der i dette Aar, vistnok i Januar Maaned, indkommet Begjæring fra henved 30 af denne Klasse Lærere til Ministeren om paa en eller anden Maade at bevirke dette Forhold forandret, men da den ærede Minister, saavidt mig bekendt, endnu ikke har gjort noget Skridt dertil, er det, at Forespørgslen er fremkommen. Det er derfor, jeg paa Forespørgernes Begne tillader mig at spørge: „Agter den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet at foranledige de Bestemmelser